

Sygn. akt V KK 66/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2013 r.

sprawy **M. L.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 listopada 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 2 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 317 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 6 k.p.k., podniesionego w punkcie 1 kasacji, stwierdzić należy, że jego bezzasadność wynika nie tylko stąd, iż świadkowie, których ten zarzut dotyczy zostali na rozprawie przed sądem I instancji przesłuchani i obrońca mógł im zadawać pytania (z tego uprawnienia faktycznie korzystał), ale przede wszystkim stąd, że świadkowie ci na rozprawie nie zeznawali (wbrew twierdzeniu obrońcy) odmiennie, a jedynie nie podawali szczegółów. Po odczytaniu zeznań ze śledztwa wszyscy je podtrzymali. Oznacza to, że omawiany brak postępowania

przygotowawczego został skutecznie konwalidowany, a uchybienie art. 317 § 1 k.p.k. nie mogło mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Podkreślić również należy, że dotyczący tego problemu zarzut apelacji obrońcy został przez Sąd Apelacyjny należycie (a nie tylko pozornie) rozważony i oceniony. Stąd nie może być mowy o naruszeniu przez ten Sąd art. 433 § 2 k.p.k.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 54 § 1 k.k. w zw. z art. 202 § 5 k.p.k., poprzez przyjęcie, że skazany miał możliwość przewidywania możliwości spowodowania skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego, pomimo młodego wieku, niedojrzałości i braku odpowiedniego doświadczenia życiowego.

Do tego zagadnienia (w apelacji poruszanego w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych – pkt 1 tiret 2), odniósł się Sąd odwoławczy, który na trzech kartach uzasadnienia dogłębnie je przeanalizował i ocenił (s. 9 – 11). Skarżący w kasacji w żadnym stopniu tego nie podważa, gdyż powtarzając swoją argumentację i twierdząc, że skazany nie działał w zamiarze pozbawienia życia, a nawet nie przewidywał skutku śmiertelnego dokonanego pobicia, w efekcie podważa poczynione ustalenia faktyczne, co w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne.

Co do zarzutu obrazy art. 40 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. z punktu trzeciego kasacji. Dotyczy on postępowania pierwszoinstancyjnego (oparcia ustaleń odnośnie wymiaru kary na oświadczeniu prokuratora co do zachowania oskarżonego na korytarzu w dniu rozprawy wskazującego na lekceważącą postawę oskarżonego pomimo, że taki dowód nie został ujawniony, a nadto był niedopuszczalny, gdyż prokurator winien zostać wyłączony jako świadek czynu), ale nie był podnoszony w apelacji. Nie mógł więc z tym problemem zmierzyć się sąd odwoławczy, a to ten sąd powinien ocenić, czy w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów przytoczonych w zarzucie.

Niezależnie od tego stwierdzić należy, że zachowanie oskarżonego na korytarzu sądowym zostało opisane nie tylko przez prokuratora (oświadczenie k. 403), ale też przez świadków [...] (k. 424 – 425 i 429) oraz zweryfikowane przez odczytanie zapisów z monitoringu sądowego (k. 508). Te ostatnie zostały prawidłowo ujawnione, a więc wzięcie tych okoliczności (zachowania się

oskarżonego) pod uwagę przy wymiarze kary nie narusza art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Z kolei twierdzenie skarżącego o konieczności wyłączenia prokuratora na podstawie art. 40 § 1 pkt 4 w zw. z art. 47 k.p.k. nie jest trafne, gdyż oświadczenie prokuratora nie ma cech zeznania na okoliczności czynu (dotyczy okoliczności wskazujących na postawę oskarżonego w toku procesu), co leży poza zakresem art. 40 § 1 pkt 4 k.p.k.

Bezzasadny jest również zarzut obrazy art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 455 k.p.k. – przypisane M. L. zabójstwa zamiast ciężkiego uszkodzenia ciała ze skutkiem śmiertelnym.

Podnoszony problem – powiązany z zarzutem z punktu drugiego kasacji, tj. niemożnością przypisania skazanemu zamiaru pozbawienia życia był przedmiotem zarzutu apelacji obrońcy i został należycie rozważony przez Sąd Apelacyjny (s. 9 – 11 uzasadnienia). Jak już wskazano powyżej, skarżący w ten sposób, pod pozorem naruszenia prawa w istocie podważa ustalenia faktyczne, czego w postępowaniu kasacyjnym czynić mu nie wolno.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy kasację obrońcy skazanego oddalił jako oczywiście bezzasadną. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.